

24. 3. 2010

ID: 60976

Insolvenční řízení a úplatkářství

Při řízení konkursním a vyrovnacím (nyní v insolvenčním řízení) nejde o obstarávání věcí obecného zájmu, ale o uplatňování soukromoprávních nároků. Na jednání podle § 256b tr. zák.(dle zák. č. [140/1961](#) Sb.) tak nedopadají ustanovení § 160 tr. zák. až 163 tr. zák. o trestných činech úplatkářství (dle zák. č. [140/1961](#) Sb.).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 708/2009, ze dne 10.12.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněných JUDr. J. Z. , Ing. J. V. , a Ing. V. P. , proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 31 To 617/2008, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 6 T 183/2008, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 31 To 617/2008, a rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 6 T 183/2008. Současně se podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušují všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Liberci příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 6 T 183/2008, byli obvinění JUDr. J. Z., Ing. J. V. a Ing. V. P. (dále také jen „obvinění“, příp. „dovolatelé“) uznáni vinnými, že

„v L., na náměstí Č. b. ve dnech 2. 11. 2007 a 5. 12. 2007 v sídle společnosti P. - k. s. v. o. s., která byla jmenována usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem z 30. 8. 2005, v právní moci 1. 9. 2005, č.j. 45 K 35/2005-109, správcem konkursní podstaty úpadce společnosti R. s. r. o., po předchozí domluvě jako statutární orgán společnosti P. - k. s. v. o. s., požádali advokáta JUDr. V. D., který zastupoval úpadcova věřitele společnost T. B. AS, o poskytnutí částky 150.000,- Norských korun, resp. 500.000,- Kč, za dodatečné uznání pohledávky správcem konkursní podstaty společnosti T. B. AS za úpadcem ve výši 38.767.815,- Kč, kterou předtím v přezkumném jednání u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 26. 5. 2006 správce konkursní podstaty zcela popřel, následně dne 12. 12. 2007 kolem 12,35 hodin obžalovaný JUDr. J. Z. převzal v Ú. n. L., R. ulice, v restauraci Š. od JUDr. V. D. částku 500.000,- Kč a předal mu ve dvojím vyhotovení listinu o dodatečném uznání pohledávky ve výši 38.767.815,- Kč podepsanou obžalovaným Ing. V. P. za správce konkursní podstaty společnost P. - k. s. v. o. s.“.

Takto popsané jednání obviněných soud právně kvalifikoval jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák. a uložil jim podle § 160 odst. 3 tr. zák. nepodmíněné tresty odnětí svobody - obviněnému JUDr. J. Z. v trvání tří let a obviněným Ing. J. V. a Ing. V. P. v trvání třiceti měsíců, pro jejichž výkony každého z nich zařadil podle § 39a odst. 3 tr. zák. do věznice s dozorem. Podle § 53 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. každému z obviněných uložil rovněž peněžitý trest ve výši 150.000,- Kč, přičemž pro případ, že by uložené tresty nebyly vykonány, stanovil podle § 54 odst. 3 tr. zák. každému z nich náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.

Proti tomuto rozhodnutí podali státní zástupce činný u Okresního státního zastupitelství v Liberci a

všichni obvinění odvolání, o nichž Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl rozsudkem ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 31 To 617/2008, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu ohledně všech tří obviněných a podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodl tak, že každému z obviněných uložil podle § 160 odst. 3 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, pro jejichž výkony každého z nich zařadil podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. do věznice s dozorem. Podle § 53 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. každému z obviněných uložil peněžitý trest ve výši 150.000,- Kč, přičemž pro případ, že by uložené tresty nebyly vykonány, stanovil podle § 54 odst. 3 tr. zák. každému z nich náhradní trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Současně podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. každému z obviněných uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti insolvenčního správce jako fyzická osoba nebo v rámci činnosti veřejné obchodní společnosti nebo zahraniční společnosti na dobu tří let. Konečně vyslovil, že jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Obvinění se ani s takovýmto rozhodnutím odvolacího soudu nespokojili a prostřednictvím obhájců JUDr. J. K. (obviněný JUDr. J. Z.) a Mgr. S. M. (obvinění Ing. J. V. a Ing. V. P.), zastoupenými JUDr. J. T., podali proti němu společné dovolání, které opřeli o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Dovolatelé v úvodu podání zrekapitulovali dosavadní průběh řízení a připustili, že s ohledem na rozsah dovolacích důvodů nejsou pro účely dovolání podstatné jejich námitky, které uplatnili již v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. Namítli však, že celým trestním spisem se od počátku trestního řízení táhne vada spočívající v nesprávnosti právní kvalifikace (k této vadě byl odvolací soud vzhledem k ustanovení § 254 odst. 1 věty poslední tr. ř. povinen přihlédnout bez ohledu na to, že nebyla odvoláním vytýkána). Soudy obou stupňů totiž přehlédly, že v trestním zákoně ve znění platném v době jednání obviněných, tedy do 31. 12. 2007, existovala samostatná skutková podstata trestného činu, která nesla název „Pletichy při řízení konkursním a vyrovnacím“. Podle ní (ve znění před novelou č. [296/2007](#) Sb.) byl trestný ten, kdo jako vyrovnací správce, správce konkursní podstaty nebo člen věřitelského výboru v konkursu přijme nebo si dá slíbit pro sebe nebo jiného ke škodě věřitelů majetkový nebo jiný prospěch, který mu nepřísluší.

V době, kdy byla tato skutková podstata do trestního zákona začleněna novelou č. [557/1991](#) Sb., byl tento trestný čin zamýšlen jako speciální skutková podstata ve vztahu k trestným činům úplatkářství, neboť existovaly pochybnosti o tom, zda činnost správce konkursní podstaty je činností v obecném zájmu. I poté, kdy tyto pochybnosti byly odstraněny novelou č. [537/2004](#) Sb. (společné ustanovení § 162a tr. zák. bylo doplněno o odst. 3, podle něhož „za obstarávání věcí obecného zájmu se považuje též zachovávání povinnosti uložené právním předpisem nebo smluvně převzaté, jejímž účelem je zajistit, aby v obchodních vztazích nedocházelo k poškozování nebo bezdůvodnému zvýhodňování účastníků těchto vztahů nebo osob, které jejich jménem jednají“), zůstalo ustanovení § 256b tr. zák. o pletichách při řízení konkursním a vyrovnacím zvláštním případem aktivního i pasivního úplatkářství (a zůstalo jím i v novém trestním kodexu č. [40/2009](#) Sb. jako § 226 – pletichy v insolvenčním řízení). Konstrukce této skutkové podstaty je arcití jiná, neboť prvotním objektem není zájem na veřejném pořádku, nýbrž zájem ochrany konkursních věřitelů. Proto se znaky kvalifikované skutkové podstaty nevážou ke značnému prospěchu nebo prospěchu velkého rozsahu pachatele nebo jiné osoby, jako je tomu u trestného činu podle § 160 tr. zák., resp. k úmyslu získat takový prospěch, nýbrž ke způsobení škody věřitelům. Zde jde ovšem v případě § 256b odst. 4 tr. zák. o skutkovou podstatu ve vztahu k úplatkářství privilegovanou, neboť horní hranice je u této kvalifikované skutkové podstaty nižší než u kvalifikovaného přijímání úplatku. Proto je třeba ustanovení § 256b tr. zák. považovat za právní kvalifikaci mírnější, než ustanovení § 160 tr. zák. o přijímání úplatku. Přitom je nesporné, že jednočinný souběh jednání popsanych v této skutkové podstatě s trestným činem úplatkářství je vyloučen (dovolatelé odkázali na odbornou literaturu, konkrétně: Šámal, P., Pury, F., Rizman, S., Komentář k trestnímu zákonu, C. H. Beck Praha 2004, str. 1352).

Obvinění poukázali i na to, že působili jako společníci veřejné obchodní společnosti, tedy již ze zákona byli současně jejími statutárními orgány. Správcem konkursní podstaty byla tato společnost, za niž byli všichni tři oprávněni jednat. Vzhledem k ustanovení § 90 odst. 2 tr. zák. byli tedy všichni tři v postavení speciálního subjektu, jenž je vyžadován ustanovením § 256b odst. 3 tr. zák. – tedy v postavení správce konkursní podstaty. Dále uvedli, že částka 500.000,- Kč, která měla být vyplacena za uznání pohledávky, je nepochybně majetkovým prospěchem, který by byl přijat za uskutečnění jednání ke škodě ostatních věřitelů, neboť uznáním pohledávky ve výši téměř 40 milionů korun by se snížilo jejich uspokojení. Je tedy zřejmé, že pokud si JUDr. J. Z. nechal takovouto částku slíbit, již tím naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 256b odst. 3 tr. zák. a je přitom lhotečné, zda si tuto částku nechal slíbit poté, co o ni sám požádal. Citované ustanovení je totiž (podobně jako přijímání úplatku) tzv. předčasně dokonáným deliktem, který sám o sobě v daném případě zahrnuje jednání jak přípravné, tak i jeho pokus. Další jednání dne 5. 12. 2007, které proběhlo v kanceláři P. – k. s., s. r. o. (správně „v. o. s.“) již poté, co byl svědek Š. (správně „E. S.“) vybaven záznamovým zařízením, bylo uskutečněno již po dokonání trestného činu.

V návaznosti na to dovolatelé upozornili, že jejich námitky o nelegálnosti přístupu policie a státního zastupitelství dostávají zcela jiný význam. Zatímco oddíl třetí hlavy třetí trestního zákona obsahuje zvláštní ustanovení o účinné lítosti podle § 163, která zbavuje trestnosti toho, kdo úplatek nabídl nebo slíbil, pokud tak učinil jen proto, že o to byl požádán, a učinil o tom dobrovolně a bez odkladu oznámení státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu, ve vztahu k pletichám při řízení konkursním a vyrovnacím trestní zákon žádné takové ustanovení nezná. Z toho dovodili, že to zcela zřejmě bylo důvodem od počátku nesprávné právní kvalifikace, neboť činnost policie se dala již poté, co trestný čin podle § 256b odst. 3 tr. zák. byl dokonán a dokonáno bylo také účastenství k tomuto trestnému činu ze strany JUDr. V. D., a to ve formě návodu. Jinak se prý jeho příslib majetkové výhody vyložit nedá, bez ohledu na to, že o úplatek byl požádán. Po dalších výkladech však dovolatelé připustili, že jde o otázku procesního hodnocení zákonnosti použitých důkazů, a proto ji zmiňují jen na okraj.

Obvinění konečně uvedli, že samotné poskytnutí úplatku není škodou (odkázali přitom na „rozhodnutí 30/1983 Sb., kde je jasně uvedeno, že jde o neoprávněný majetkový prospěch, v dnešní terminologii o bezdůvodné obohacení“), bylo proto třeba zkoumat, jakou škodu by uznání pohledávky a její skutečné uplatnění přineslo ostatním věřitelům. S ohledem na mnohost věřitelů a celkovou výši uplatněných pohledávek by mohlo jít o změnu poměru uspokojení těchto pohledávek, vždy však ve vztahu k celkové výši výtěžku konkursu. K tomu však nebyly provedeny potřebné důkazy, které by umožňovaly posoudit, zda jejich jednání směřovalo k některému z těžších následků ve smyslu § 256b odst. 4 nebo 5 tr. zák., když je evidentní, že v tomto směru je nutno vycházet z jejich subjektivní představy, neboť jednání skončilo ve stadiu pokusu k případnému těžšímu následku (navíc – vzhledem k okolnostem činu – šlo o tzv. pokus nezpůsobilý, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nutno hodnotit zvlášť bedlivě).

V závěru podání dovolatelé navrhli, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil, zrušil také rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 6 T 183/2008, a dále s ohledem na podstatné vady řízení a nedostatek skutkových zjištění věc vrátil podle § 265l odst. 3 poslední věty tr. ř. státnímu zástupci k došetření. Současně navrhli, aby předseda senátu soudu prvního stupně postupoval podle § 265h odst. 3 tr. ř. a výkon trestu jim přerušil, pokud pak neshledá důvody k takovému postupu, navrhli, aby předseda senátu Nejvyššího soudu postupoval podle § 265o odst. 1 tr. ř. a výkon trestu jim přerušil. Rovněž sdělili, že souhlasí s tím, aby dovolání bylo projednáno v neveřejném zasedání bez jejich účasti.

K podanému dovolání se ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství v Brně (dále jen „státní zástupce“) a uvedl, že výklady dovolatelů, podle kterých se JUDr. V. D. dopustil účastenství na trestném činu ve formě návodu, jsou z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. irelevantní, když dovoláním ani

žádným jiným řádným nebo mimořádným opravným prostředkem nelze namítat, že v určité trestní věci měla být mimo osob již odsouzených za trestný čin trestně stíhána i další osoba. Dovolacímu důvodu pak neodpovídají ani námitky týkající se údajného nezákonného postupu policie, což ostatně připouštějí i sami dovolatelé.

K dalším námitkám uplatněným dovolateli státní zástupce uvedl, že deklarovanému dovolacímu důvodu sice odpovídají, nepovažuje je však za důvodné. Trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák., kterým byli dovolatelé uznáni vinnými, se totiž dopustí ten, kdo v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu žádá úplatek v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch. Novelou provedenou zákonem č. [537/2004](#) Sb. a účinnou od 22. 10. 2004 bylo do trestního zákona doplněno ustanovení § 162a odst. 3 tr. zák. (srov. citaci shora), podle něhož lze nepochybně za obstarávání věci obecného zájmu považovat i činnost správce konkursní podstaty (to ostatně připouštějí i dovolatelé).

V návaznosti na to státní zástupce uvedl, že trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. ve znění platném do 31. 12. 2007 se dopustil ten, kdo jako správce konkursní podstaty nebo člen věřitelského výboru v konkursu přijal nebo si dal slíbit pro sebe nebo jiného ke škodě věřitelů majetkový nebo jiný prospěch, který mu nepřislušel (toto ustanovení ponechal zákonodárce beze změny i poté, kdy do trestního zákona bylo zařazeno výše citované ustanovení § 162a odst. 3 tr. zák.). Srovnáním obsahu tzv. skutkové věty se zákonnými znaky trestných činů podle § 160 odst. 2 tr. zák. a § 256b odst. 3 tr. zák. lze dospět k závěru, že jednání obviněných naplňovalo znaky obou skutkových podstat, když ti jednak při výkonu činnosti správce konkursní podstaty, tj. v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, žádali úplatek, jednak tento úplatek, resp. majetkový prospěch, tj. částku odpovídající 500.000,- Kč, tj. majetkový prospěch skutečně přijali, a to ke škodě věřitelů, když uznáním pohledávky norské firmy T. B. AS by došlo ke snížení rozsahu uspokojení dalších konkursních věřitelů.

Z tohoto pohledu státní zástupce považoval za nutné zabývat se otázkou možnosti souběhu obou trestných činů. Připustil sice, že dřívější „komentářové“ výklady, na které poukázali dovolatelé, vylučovaly jednočinný souběh trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. a trestných činů podle § 160 až § 162 tr. zák., tento názor však vycházel z toho, že správci konkursní podstaty jsou v podstatě soukromými osobami, které nelze podle § 160 a násl. tr. zák. postihovat. Souběh byl tedy považován za vyloučený proto, že korupční jednání správce konkursní podstaty podle tohoto názoru skutkovou podstatu trestného činu přijímání úplatku podle § 160 tr. zák. vůbec nenaplňovalo. Za účinnosti ustanovení § 162a odst. 3 tr. zák. tento názor ovšem nemůže obstát. Ve smyslu tohoto ustanovení lze považovat za obstarávání věci obecného zájmu i činnost správce konkursní podstaty a přijetím, resp. požadováním úplatku v souvislosti s touto činností se může správce konkursní podstaty dopustit trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, popř. § 160 odst. 2 tr. zák. Objekty trestných činů přijímání úplatku podle § 160 tr. zák. a trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. jsou zcela rozdílné. Objektem trestného činu podle § 160 tr. zák. je zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, objektem trestného činu podle § 256b odst. 3 tr. zák., který je systematicky zařazen mezi majetkové trestné činy, je právo věřitele na uspokojení jeho pohledávky podle zásad konkursního řízení. Nelze tudíž dovozovat, že ustanovení § 256b odst. 3 tr. zák. by bylo speciálním ustanovením k § 160 tr. zák. Mezi trestnými činy podle § 160 tr. zák. a podle § 256b odst. 3 tr. zák. není dán ani žádný jiný vztah, který by podle právní teorie vylučoval možnost jednočinného souběhu (poměr subsidiarity, faktická konzumpce, trestný čin pokračující, trvající a hromadný). Ani objektivní znaky trestných činů podle § 160 odst. 2 tr. zák. a § 256b odst. 3 tr. zák. ostatně nejsou shodné, když ustanovení § 160 odst. 2 tr. zák. nepostihuje skutečnost, že správce konkursní podstaty úplatek, resp. majetkový prospěch skutečně přijal a že svoji činnost vykonával, resp. zamýšlel vykonávat v rozporu se zákonem. Za účinnosti ustanovení § 162a odst. 3 tr. zák. jednočinný souběh

trestných činů přijímání úplatku podle § 160 tr. zák. a pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. je možný, tak jako je možný např. jednočinný souběh trestného činu podle § 160 tr. zák. s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák.

Státní zástupce dále uvedl, že každý skutek má být zásadně posouzen podle všech ustanovení zvláštní části trestního zákona, která na něj dopadají. Souzený skutek tedy měl být správně posouzen jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák. spáchaný v souběhu s trestným činem pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. ve znění platném do 31. 12. 2007, popř. s pokusem tohoto trestného činu spáchaným v kvalifikované skutkové podstatě podle § 256b odst. 3, 4 tr. zák. nebo § 256b odst. 3, 5 tr. zák. (k tomu, že by dodatečně uznaná pohledávka byla v konkursním řízení na úkor ostatních věřitelů uspokojena, posléze nedošlo). V tomto směru však již změna soudního rozhodnutí není možná, neboť by šlo o změnu v neprospěch obviněných, kterým by bylo nutno podle § 35 odst. 2 tr. zák. ukládat úhrnný trest za dva trestné činy, přičemž dovolání podali pouze obvinění (odkázal přitom na § 265p odst. 1 tr. ř., § 265s odst. 2 tr. ř.). Za této situace by pak bylo bezpředmětné provádění dovolání požadovaného dokazování za účelem zjišťování rozsahu možného poškození věřitelů. Na druhé straně nepřicházelo v úvahu, aby skutek byl posouzen pouze jako trestný čin podle § 256b odst. 3 tr. zák. ve znění platném do 31. 12. 2007, jak se toho domáhají dovolatelé.

V závěru svého vyjádření proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, protože jde o dovolání zjevně neopodstatněné, a aby takové rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. S rozhodnutím věci v neveřejném zasedání vyslovil souhlas i pro případ jakéhokoli jiného nežli výše navrhovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněných je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.), a splňuje i obligatorní náležitosti dovolání uvedené v ustanovení § 265f tr. ř.

Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda obviněnými uplatněný dovolací důvod lze považovat za důvod uvedený v citovaných ustanoveních zákona, jehož existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. Současně je třeba dodat, že z hlediska § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. nepostačuje pouhé formální uvedení některého z důvodů vymezených v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. odkazem na toto zákonné ustanovení, ale tento důvod musí být také skutečně v podaném dovolání tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen ve výroku napadeného rozhodnutí.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z dikce citovaného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní. Zpochybnění správnosti skutkových zjištění nelze zahrnout do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., proto je též dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, event. soudu odvolacího, a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva.

V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí

založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

Nejvyšší soud se z těchto hledisek nejprve věnoval opodstatněnosti dovolacích námitek obviněných a shledal, že jejich část nebyla uplatněna relevantně. Jedná se zejména o námitky obviněných, podle kterých se JUDr. V. D. dopustil účastenství na trestném činu podle § 256b odst. 3 tr. zák. ve formě návodu, a také o námitky týkající se údajného nezákonného postupu policie. Takové výhrady totiž nenaplnují uplatněný (ale ani žádný jiný) dovolací důvod. Proto pokud by dovolatelé uplatnili pouze tyto námitky, musel by Nejvyšší soud jejich dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Dovolatelé však ve svém mimořádném opravném prostředku uplatnili také námitky, které jsou pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřaditelné. Jednalo se především o argument, že jednání, jímž byli uznáni vinnými, nemělo být kvalifikováno jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák., ale jako trestný čin pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák.

Jelikož Nejvyšší soud současně neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

Po takto provedeném přezkumu Nejvyšší soud v naprosté většině přisvědčil argumentům obsaženým v podaném dovolání obviněných. Naproti tomu se nemohl identifikovat s právními závěry prezentovanými státním zástupcem v jeho písemném vyjádření a ani s jím navrhaným způsobem rozhodnutí.

V obecné rovině je však nejprve třeba uvést, že trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 3 písm. a) tr. zák. (ve znění účinném do 30. 6. 2008, tedy v době spáchání posuzovaného jednání a před novelou provedenou zákonem č. [122/2008](#) Sb.) se dopustil ten, „kdo v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu žádá úplatek v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch“.

Objektem tohoto trestného činu je zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, tedy na ochraně čistoty veřejného života. Obstaráváním věcí obecného zájmu je přitom činnost, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného zájmu, tedy nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb (srov. rozhodnutí publikované pod č. [16/1988](#) Sb. rozh. trest.). Jde tedy o plnění všech úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina. Nespadá sem činnost občanů, jež je výlučně projevem jejich osobních práv.

Pachatelem jmenovaného trestného činu může být jen osoba, která se podílí na obstarávání věcí obecného zájmu.

Podle společného ustanovení § 162a odst. 3 tr. zák. (ve znění účinném po novele č. [537/2004](#) Sb. od 22. 10. 2004) se „za obstarávání věcí obecného zájmu považuje též zachovávání povinnosti uložené právním předpisem nebo smluvně převzaté, jejímž účelem je zajistit, aby v obchodních vztazích nedocházelo k poškozování nebo bezdůvodnému zvyhodňování účastníků těchto vztahů nebo osob, které jejich jménem jednají“.

Obchodní vztahy jsou – zjednodušeně řečeno – závazkové vztahy mezi podnikateli týkající se jejich podnikatelské činnosti. Upravuje je zejména obchodní zákoník (zákon č. [513/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů), který také vymezuje povinnosti mající zajistit účel předpokládaný tímto ustanovením.

Naproti tomu trestný čin pletichy při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) spáchal ten, „kdo jako vyrovnací správce, správce konkursní podstaty nebo člen věřitelského výboru v konkursu přijme nebo si dá slíbit pro sebe nebo jiného ke škodě věřitelů majetkový nebo jiný prospěch, který mu nepřísluší a způsobí tím značnou škodu“. Přísněji podle odst. 4 nebo 5 bylo posuzováno jednání pachatele, který takovým činem způsobil značnou škodu, resp. škodu velkého rozsahu.

Objektem tohoto trestného činu je právo věřitele na uspokojení své pohledávky podle zásad konkursního a vyrovnacího řízení a zajištění řádného průběhu takového řízení ze strany jiných osob než soudu.

Skutková podstata tohoto trestného činu byla začleněna do trestního zákona novelou č. [557/1991](#) Sb. s účinností od 1. 1. 1992 [v tehdejší znění šlo jen o dva odstavce: (1) Kdo jako konkursní věřitel v souvislosti s hlasováním o nuceném vyrovnání nebo jako věřitel v souvislosti s hlasováním při vyrovnacím jednání přijme nebo si dá slíbit majetkový nebo jiný prospěch, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem. (2) Stejně bude potrestán, kdo věřiteli v souvislosti s hlasováním o nuceném vyrovnání za souhlas s vyrovnáním poskytne, nabídne nebo slíbí majetkový nebo jiný prospěch.].

Obsahu ustanovení § 256b tr. zák. se významně dotkla novela č. [253/1997](#) Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 1998. Jednak byl proti dosavadním odstavcům 1 a 2 a v nově zařazeném odstavci 3 rozšířen okruh případů, na něž toto ustanovení dopadá, jednak došlo v nově zařazených odstavcích 4 a 5 ke zpřísnění trestního postihu za způsobení značné škody a škody velkého rozsahu. Bylo tak učiněno ve snaze zajistit ochranu čistoty a řádného průběhu celého řízení o konkursu a vyrovnání ve všech jeho fázích a ve vztahu ke všem osobám, které (mimo soudu) mohou mít na jeho výsledky vliv (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S., Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, str. 1567 a násl.).

V odst. 3 ustanovení § 256b tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) jde o další samostatnou skutkovou podstatu vedle odstavců 1 a 2, kterou je postihován zvláštní případ pasivního úplatkářství ze strany osob, které se v určitém postavení účastní řízení o konkursu a vyrovnání. Pachatel přijme nebo si dá slíbit pro sebe nebo jiného ke škodě věřitelů majetkový nebo jiný prospěch. Citované ustanovení vyžaduje, aby přijetí neoprávněného prospěchu nebo jeho příslibu bylo ke škodě věřitelů. Přijetí prospěchu nebo jiného příslibu se tudíž musí projevit negativně na rozsahu uspokojení pohledávek věřitelů v řízení o konkursu nebo o vyrovnání anebo na jiném škodlivém dopadu vůči nim (např. v podobě oddálení uspokojení věřitelů).

Majetkový nebo jiný prospěch zde má povahu úplatku, tedy jakékoliv významnější materiální i nemateriální neoprávněné výhody. Podle důvodové zprávy k § 256b tr. zák. je takovým prospěchem každá výhoda, kterou se zmenšuje újma hrozící konkrétnímu věřiteli z konkursu a vyrovnání. Trestnost je zde vázána na přijetí nebo příslib takového prospěchu, který pachateli nepřísluší. Člen

věřitelského výboru v konkursu, správce konkursní podstaty a vyrovnací správce totiž mají nárok na odměnu a na náhradu hotových výdajů, resp. nutných výdajů. Prospěch, který jim nepřísluší, bude tedy takový, který svým obsahem nebo rozsahem jde nad rámec nároků vyplývajících ze zákona č. [328/1991](#) Sb. a vyhlášky č. [476/1991](#) Sb.

Pachatelem tohoto trestného činu může být v řízení o konkursu správce konkursní podstaty nebo člen věřitelského výboru a v řízení o vyrovnání vyrovnací správce. Jde o pachatele se zvláštním postavením (tzv. speciální subjekt - srov. § 90 odst. 1 tr. zák.). Správcem konkursní a vyrovnací podstaty může být fyzická osoba nebo veřejná obchodní společnost, jejímž jménem vykonává funkci správce společník, kterého společnost určila a sdělila to soudu; pokud je členem věřitelského výboru právnická osoba, jedná za ni její zástupce. Pachatelem pak může být fyzická osoba, která je statutárním orgánem nebo členem kolektivního statutárního orgánu právnické osoby, nebo jiná osoba oprávněná činit právní úkony za právnickou osobu jako její pracovník nebo člen anebo její zástupce (opět srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S., Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, str. 1567 a násl.).

Na skutkové podstatě trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b tr. zák. a na uvedených teoretických východiscích v podstatě nic nezměnila ani novela č. [296/2007](#) Sb., neboť ta s účinností od 1. 1. 2008 provedla pouze terminologickou změnu v odst. 3 [především pojem „správce konkursní podstaty“ nahradila termínem „insolvenční správce“ v návaznosti na zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů]. K zásadní změně nedošlo dokonce ani v novém trestním zákoníku (zákon č. [40/2009](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, který nabude účinnosti dne 1. 1. 2010 - srov. jeho § 226 odst. 3).

Po tomto stručném vymezení zákonných znaků jak trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák., tak trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b tr. zák., Nejvyšší soud považuje za potřebné v obecné rovině dále uvést, že každý skutek má být zásadně posouzen podle všech zákonných ustanovení, která na něj dopadají. Tato zásada se však neuplatní u tzv. zdánlivého souběhu, jímž se rozumí případ, kdy je jednočinný souběh vyloučen, ač skutek formálně vykazuje znaky dvou či více skutkových podstat trestných činů. Jednočinný souběh je vyloučen v případech, kdy trestné činy jsou navzájem v poměru speciality, subsidiarity, tzv. faktické konzumpce a dále když jde o pokračování v trestném činu, trestný čin trvající a trestný čin hromadný.

Jelikož v posuzovaném případě přichází v úvahu vyloučení jednočinného souběhu pouze z důvodu subsidiarity či speciality, je třeba uvést, že v poměru subsidiarity jsou ustanovení určená k ochraně týchž zájmů, je-li účelem subsidiárního ustanovení pouze doplnit v témže směru ochranu, kterou poskytuje druhé, tzv. primární ustanovení. U primární skutkové podstaty, která má více znaků než subsidiární ustanovení, je obsah pojmu širší, avšak okruh konkrétních případů, na které dopadá, je menší. Subsidiárního ustanovení se užije tehdy, není-li čin trestný podle ustanovení primárního, kterým je jinak lépe vystižena povaha i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost (srov. Solnař, V., Fenyk, J., Císařová, D. Základy trestní odpovědnosti. Podstatně přepracované a doplněné vydání. Praha: Nakladatelství Orac, 2003, str. 406 a násl., obdobně též Šámal, P., Púry, F., Rizman, S., Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, str. 28 a násl.).

O takový poměr subsidiarity mezi trestnými činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák. a pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b tr. zák. evidentně nejde.

Zbývá proto posoudit, zda mezi označenými trestnými činy jde o poměr speciality. V takovém poměru jsou ustanovení určená k ochraně týchž zájmů, má-li být speciálním ustanovením zvláště postihnut určitý druh útoků proti týmž individuálním zájmům, aby byla vystižena zvláštní povaha a stupeň

nebezpečnosti takových útoků pro společnost. Znaky speciální skutkové podstaty jsou oproti obecné skutkové podstatě konkretizovány a často obsahují i prvky další. V poměru speciality tak jsou a) skutkové podstaty kvalifikované a privilegované ve vztahu k základní skutkové podstatě, b) složené skutkové podstaty vůči skutkovým podstatám, které lze považovat za jejich části (srov. přiměřeně odborné publikace výše citované).

Tzv. privilegovaná skutková podstata obsahuje znaky činů typově méně pro společnost nebezpečných, než jsou ty, které charakterizuje skutková podstata základní. U privilegovaných skutkových podstat je jejich specifikace ve vztahu ke skutkové podstatě základní vázána na některé znaky, z nichž plyne nižší stupeň nebezpečnosti pro společnost a tudíž i mírnější trestnost. Mezi skutkovými podstatami základními na straně jedné a skutkovými podstatami privilegovanými a kvalifikovanými na straně druhé je vztah speciality (kvalifikovaných a privilegovaných) vůči základním (jakožto obecným), což je významné právě z hlediska tzv. zdánlivého souběhu.

V posuzovaném případě skutkové podstaty obou jmenovaných trestných činů chrání v podstatě stejné společenské vztahy. Na tom nic zásadního nemění ani okolnost, že zatímco trestný čin přijímání úplatků podle § 160 tr. zák. je zařazen mezi trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných (hlava třetí, oddíl třetí), trestný čin pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b tr. zák. je řazen mezi trestné činy proti majetku (hlava devátá). Jejich objektem v širším pojetí je především zájem na ochraně, řádném a nestranném průběhu řízení, resp. činností, při uspokojování zájmů ať už občanů či právnických osob, kdy na tomto má zájem celá společnost případně určitá sociální skupina.

Z tohoto pohledu je speciálním trestný čin pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák., protože zvláště postihuje určitý druh útoků (užší, resp. speciální okruh útoků) proti týmž individuálním zájmům, čímž vystihuje zvláštní povahu a stupeň nebezpečnosti takovýchto útoků pro společnost. Pouhou komparací trestních sazeb lze dospět k závěru, že útok namířený proti majetkovým právům (v podobě ustanovení § 256b odst. 3 tr. zák.) je typově méně nebezpečný než útok směřující proti pořádku ve věcech veřejných [v podobě ustanovení § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák.]. Pachatel trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. je totiž ohrožen trestní sazbou trestu odnětí svobody jen do dvou let (sazbou od šesti měsíců do tří let, případně od dvou roků do osmi let teprve v odst. 4, resp. odst. 5), zatímco pachatel trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zák. je ohrožen trestní sazbou trestu odnětí svobody od jednoho roku až na pět let.

S ohledem na právě uvedené se jeví vhodné rovněž uvést, že skutkové podstaty obou citovaných trestných činů v tzv. vyšších odstavcích [tj. § 160 odst. 3 písm. a) tr. zák. a § 256b odst. 4 tr. zák.] jsou skutkové podstaty kvalifikované ve vztahu k základním skutkovým podstatám vymezeným v ustanoveních § 160 odst. 1, 2 tr. zák. a § 256b odst. 3 tr. zák.

Pouhým porovnáním skutkových podstat trestných činů přijímání úplatku podle § 160 tr. zák. a pletich při řízení konkursním a vyrovnacím § 256b odst. 3 tr. zák. je také zřejmé, že zatímco ustanovení § 160 tr. zák. vymezuje (a to i díky ustanovení § 162a odst. 3 tr. zák. – srov. shora) značně široký okruh jednání (souvisejících s obstaráváním věcí obecného zájmu), která mohou tento trestný čin naplnit, základní skutková podstata trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b odst. 3 tr. zák. vymezuje z tohoto širokého okruhu jednání úzký (specifický, resp. speciální) okruh jednání, která by při neexistenci ustanovení § 256b odst. 3 tr. zák. bylo možno podřadit právě pod § 160 tr. zák.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud nemohl bezesbytku přisvědčit státnímu zástupci v jeho názoru, že „...srovnáním obsahu tzv. skutkové věty se zákonnými znaky trestných činů podle § 160 odst. 2 tr. zák. a § 256b odst. 3 tr. zák. lze dospět k závěru, že jednání obviněných naplňovalo znaky obou

skutkových podstat ...". Je-li ustanovení § 256b tr. zák. speciálním ustanovením k § 160 tr. zák., pak takový vztah mezi nimi brání závěru o možnosti jejich spáchání v rámci jednočinného souběhu. Jinými slovy při souběhu speciální a obecné právní kvalifikace má jednak přednost prvně uvedená, jednak jednočinný souběh je vyloučen.

Uvedené závěry lze formulovat i tak, že při řízení konkursním a vyrovnacím (nyní v insolvenčním řízení) nejde o obstarávání věcí obecného zájmu, ale o uplatňování soukromoprávních nároků. Především z tohoto důvodu na jednání podle § 256b tr. zák. nedopadají ustanovení § 160 tr. zák. až § 163 tr. zák. o trestných činech úplatkářství. Jednočinný souběh trestných činů podle § 160 tr. zák. až § 162 tr. zák. s trestným činem pletich při řízení konkursním a vyrovnacím podle § 256b tr. zák. je vzhledem k tomu vyloučen. To platí i ve vztahu ke správci konkursní podstaty, který sice vykonává svou činnost ve veřejném zájmu, ale dopadá na něj speciální ustanovení § 256b odst. 3 tr. zák., jež bylo nutno do trestního zákona zavést právě proto, že správce konkursní podstaty není možno postihovat podle ustanovení § 160 tr. zák. až § 163 tr. zák. Správce konkursní podstaty totiž nelze považovat ani za veřejného činitele, protože nejde o voleného funkcionáře nebo jiného odpovědného pracovníka orgánu státní správy, samosprávy, soudu nebo jiného státního orgánu ani o příslušníka ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru (srov. § 89 odst. 9 tr. zák.). Správci konkursní podstaty jsou sice ustanovováni soudem, který vede řízení o konkursu, a s tímto soudem spolupracují, ale v zásadě jde o soukromé osoby, které nejsou zaměstnanci soudu (také tady srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S., Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, str. 1571 a násl.).

Všechny až dosud uvedené skutečnosti svědčí pro závěr, že nejen soud odvolací, ale před ním ani soud prvního stupně se náležitě nevypořádal s otázkou přílehlavé právní kvalifikace jednání obviněných a v důsledku toho učinil rozhodnutí, které spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. S ohledem na shora uvedené právní závěry je zřejmé, že skutek, tak jak byl po provedeném dokazování zjištěn nalézacím soudem a shledán správný i soudem odvolacím, naplňuje všechny zákonné znaky trestného činu pletich při řízení konkursním a vyrovnacím přinejmenším v základní skutkové podstatě podle § 256b odst. 3 tr. zák. Pak ovšem bylo třeba dovolatelům přisvědčit v jejich argumentaci, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl naplněn.

Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání všech obviněných podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 31 To 617/2008, a také rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 6 T 183/2008. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal k novému projednání a rozhodnutí Okresnímu soudu v Liberci, neboť již jeho rozhodnutí trpí shora popsanými vadami.

Rozhodnutím Nejvyššího soudu se tak věc vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně. Na něm proto bude, aby ze všech hledisek, na něž v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud upozornil, zvážil potřebu dalšího dokazování (dovolací soud mu v tomto směru sice žádný závazný pokyn nedává, upozorňuje však, že bude třeba zkoumat, zda a případně jakou škodu by uznání pohledávky a její skutečné uplatnění přineslo ostatním věřitelům) a poté skutek především bezchybně právně posoudil (přitom musí dbát nejen ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř., ale i faktu, že bude znovu rozhodovat již za účinnosti nového trestního zákoníku - srov. shora odkaz na jeho § 226). Učiněné závěry pak musí náležitě odůvodnit (odůvodnění jeho nového rozhodnutí musí odpovídat požadavkům obsaženým v ustanovení § 125 tr. ř.).

Dospěje-li soud prvního stupně opětovně k závěru o vině všech tří obviněných a bude-li znovu uvažovat o uložení trestů, musí věnovat pozornost jak výroků o takových trestech, tak i dalším výroků, které měly ve výroku o vině svůj podklad, přičemž musí respektovat ustanovení § 265s

odst. 2 tr. ř. Bude-li přicházet v úvahu zevrubnější popis zjištěného skutku, pak Nejvyšší soud připomíná, že pouhou konkretizací jednání pachatele (resp. pachatelů) nelze považovat za změnu k horšímu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)